

BÀI DỰ THI BIÊN KỊCH SÁNG TẠO

Tên tác phẩm: Clinché

Chương 1: Khởi đầu cho một ước mơ

Hè về, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu lấp lánh trên những bông phượng đỏ tươi hòa cùng tiếng ve râm rang. Lớp học đang giờ giải lao, hôm nay là buổi học cuối cùng của năm đầu tiên cấp hai. Ở một góc lớp, ba cô nhóc con đang hí hửng cười đùa rằng sau này lớn lên ước mơ lấy được chồng giàu, nổi tiếng. Phương ngồi bàn sau, yên lặng lắng nghe rồi tự nghĩ: "tại sao con gái lại hay như vậy? sao lại phải phụ thuộc vào chồng? mình cũng tự làm được mà?". Phương là một cô bé thông minh, cô có một niềm yêu thích mãnh liệt với văn chương. Mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng Phương đã đọc rất nhiều sách văn học, từ sách Văn học lớp 12 của anh trai đến những cuốn truyện ô vàng nhuộm màu thời gian của nội, mỗi lúc rảnh rỗi thay vì chạy chơi với bạn bè Phương đều chìm đắm trong những trang sách, nhiều trong số đó mang những nội dung, ý nghĩa sâu xa mà Phương chưa hiểu hết được. Phương cực kỳ thích cái cảm giác đắm chìm trong những trang sách, lạc vào một thế giới của nhiều năm về trước ở một nơi xa xôi nào đó. Cô rất hâm mộ những tác giả nổi tiếng, những người viết nên các tác phẩm bất hủ, Phương ao ước một ngày nào đó, khi lớn lên, cô sẽ viết được một tác phẩm để đời, rồi sẽ trở nên nổi tiếng và được vinh danh mãi. Phương quay sang cô bạn cùng bàn, đôi mắt long lanh ánh lên niềm tin chia sẻ: "Nhất định sau này tui sẽ viết được một tác phẩm nổi tiếng" cô bạn đáp lại: "Biết là bà học giỏi nhưng mà đâu có dễ vậy, điểm văn của bà còn thua thằng Toàn lớp mình kia". Phương im lặng, mắt hơi sụp xuống, đúng rồi, lẽ như, lẽ như,... nhưng vài giây sau, ánh mắt ấy lại ngời sáng "Nếu không làm được, tui sẽ trở thành giáo viên rồi đào tạo để học sinh thực hiện thay mình". Đáp lại Phương là nụ cười không mấy tin tưởng của cô bạn cùng bàn.

30 năm sau, giữa buổi chiều nắng ngả màu vàng sậm rồi chìm dần trong làn mây mờ, trời bắt ngờ đổ mưa. Một người phụ nữ trung niên phúc hậu vội vã ghé vào mái vòm công viên, tình cờ gặp hai đứa trẻ áo quần bạc màu, da đen nhẻm. Đứa lớn cầm điều thuốc phì phèo quay sang bắt gặp ánh mắt bà thì quát lớn:

- Bà nhìn gì?

Người phụ nữ yên lặng lắc đầu, cơn mưa không dứt, hai đứa trẻ bức rức nhìn bầu trời, lòng bắt đầu lo lắng cho buổi tối hôm nay, như hiểu được tâm tư ấy, bà lấy trong túi sách thanh socola lớn đưa cho hai đứa nhỏ, hai đứa dò xét nhìn bà rồi cũng cầm lấy, bà ta có vẻ không phải người xấu.

- Tối hai đứa ngủ ở đâu?
- Thích ngủ đâu ngủ à
- Rồi nhà ở đâu?

- Ổ dưới quê lặn
- Ba mẹ đâu ?
- Chết hết rồi

Không khí bỗng trở nên trầm mặc, người phụ nữ đôi mắt sâu thẳm nhìn hai đứa nhỏ, cuộc trò chuyện ngắn vừa rồi đủ để bà nhận ra đứa lớn là một bé gái, cùng với mái tóc ngắn, quần short và điều thuốc lá dưới chân, cô bé cố gắng hạ thấp giọng làm cho nó trầm khàn nhưng vẫn không dễ dàng che giấu được sự thật, giữa cái công viên rộng lớn với đầy thành phần bất hảo, dễ dàng hiểu được vì sao cô bé lại làm như vậy. Bất gặp ánh mắt bà, cô bé bỗng chột dạ

- Hết mưa rồi, cảm ơn, đi nha!

Chúng cùng nhau rời đi, bà Phương đứng đó, lặng lẽ nhìn hai cái bóng khuất xa dần với cái nhìn đầy suy tư.

Chương 2: Mầm non giữa cơn bão

Giữa công viên rộng lớn bao cặp tình nhân tay trong tay, khuôn mặt vui vẻ hạnh phúc, có một thân hình nhỏ bé gầy gò hớt hải chạy tìm kiếm khắp nơi, khuôn mặt đầy lo lắng, bất gặp nhóc con hớn hờ chạy lại, Ni định quát cho một trận thì thằng bé chia ra một bó một bó hoa đủ màu đủ loại:

- Tặng chị Ni nè

Những cánh hoa dập rung rinh trong gió, bàn tay nhỏ bé lấm lem giữ chặt những cành hoa. Cả tiếng đồng hồ Ni lo lắng đi tìm, sợ Quân lại đánh nhau với mấy đứa trẻ khác, hoặc tệ hơn là vì đói quá mà ăn cắp đồ ăn bị người ta bắt đi, không ngờ cậu em trai nghịch ngợm bướng bỉnh lại lang thang tìm quà tặng mình nên Ni tự nhiên cảm động, rung rung muốn khóc. Cô bé tóc ngắn cùn cùn, luôn cố tỏ ra bặm trợn, giả làm một thằng con trai vì những bông hoa nhỏ sắp héo tàn mà bộc lộ sự yếu đuối. Nhìn đôi mắt đỏ hoe của chị Quân lo lắng:

- Chị Ni đừng chê, cũng đẹp mà, đúng là lượm trong thùng rác nhưng mà em đã lựa những bông đẹp nhất rồi. Nhìn hông biết đi lượm luôn!

Ni nở một nụ cười méo mó, nhận lấy bó hoa và vò đầu tóc Quân

- Sao tự nhiên lại tặng?
- Nay là 8/3 á chị Ni, ai là con gái sẽ được tặng quà, mai một Quân có tiền thì mua quà xin hơn cho chị Ni nha!

Nắng chiếu lung linh trên bó hoa nhỏ, Ni mỉm cười thật tươi, cô bé biết rằng, sau này sẽ chẳng có bó hoa nào có thể đẹp hơn bó hoa này nữa. Suốt cả năm nay, hai chị em lăn lộn trên đường phố không quan tâm ngày tháng nên chẳng bao giờ nghĩ đến sinh nhật, lần này 8/3, người

ta bày bán hoa khắp nơi nên Quân mới biết, Ni cũng không ngờ nhận được món quà bất ngờ như vậy, thì ra nhóc con của Ni không vì cuộc sống vui dập mà quên đi việc tạo niềm vui cho chị mình.

Buổi tối, hai chị em nằm co ro dưới mái hiên một cửa tiệm ở gốc công viên, bóng tối bao trùm không gian, xa xa ánh đèn vàng hiu hắt rọi vào những tán cây. Một thân hình kết cồm bắt ngờ hiện ra, hần thò bàn tay góm ghiếc sờ lên người cô gái bé nhỏ, Ni giật mình hét lớn nhưng tiếng hét chưa kịp thoát ra khỏi vòm họng đã bị bàn tay to lớn chặn lại, ánh mắt gian tà nhìn vào cô bé rồi giang tay xé thẳng chiếc áo mỏng manh, Ni vùng vẫy, Quân cũng giật mình tỉnh giấc, hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mặt, cậu bé vội vã lao đến cản thật mạnh cánh tay người đàn ông, ngay lập tức, hần ta tát cậu một cái thật mạnh, Ni gào khóc nhìn mặt em trai bị đập mạnh xuống nền xi măng cứng, máu mũi chảy bê bết nhưng Quân không quan tâm, cậu bé la lớn kêu cứu và lao đến nỗ lực giải cứu chị mình, nhưng gã đàn ông xấu xa tiếp tục cho cậu một cú đá thật mạnh vào bụng, Quân văng ra mép đường, Ni tuyệt vọng bị người đàn ông xé tiếp chiếc áo đã rách mươm, ánh đèn xe hơi từ xa chiếu lại, Quân ráng hết sức mình đứng lên vẫy gọi chủ xe, gã đàn ông thấy ánh đèn xe cũng vội vã bỏ chạy. Một người phụ nữ sang trọng từ trên xe bước xuống, Quân run rẩy chỉ về hướng chị mình rồi ngất đi.

Chương 3: Những ngày xưa tươi đẹp của sau này

Ni gấp lại cuốn sách “người không quê hương” của Kurt Vonnegut, trong đầu còn còn nhớ như in đoạn văn nhỏ: “Người ta rất ít khi để ý những lúc mình hạnh phúc, làm ơn hãy để ý những lúc mình hạnh phúc, hãy thốt lên hay thì thầm hay nghĩ một lúc nào đó: Nếu đây không phải là tuyệt thì tôi chẳng biết thế nào mới là tuyệt nữa”. Ni nhìn ra góc sân thượng, nơi Quân và chú chó nhỏ đang vui đùa, gió thổi mát rượi len qua những cánh hoa xinh, Ni thì thầm lặp lại: “Nếu đây không phải là tuyệt thì tôi chẳng biết thế nào mới là tuyệt nữa”.

Người phụ nữ cứu hai chị em hôm đó chính là bà Phương – cô gái bé nhỏ với ước mơ to lớn năm nào đã trở thành một người phụ nữ trung niên giàu có, và đó cũng là lần thứ hai bà gặp hai đứa trẻ. Như có định mệnh sắp đặt, cảm thương trước hoàn cảnh của hai chị em, bà Phương nhận nuôi chúng. Hai chị em được sống trong một ngôi nhà khang trang với sân thượng tràn ngập hoa lá. Thời gian lặng lẽ trôi qua kể từ ngày ấy, giờ đây Ni đã trở thành cô gái xinh đẹp với mái tóc đen dài, Quân cũng thành một cậu thiếu niên với gương mặt sáng.

Lại là một buổi chiều đẹp trời, gió nhẹ nhàng thổi trên ngọn cây bên khung cửa sổ, trong căn phòng vương chút nắng nhạt, Quân nở một nụ cười thật tươi hơn hờ:

- Cho chị Ni nè

Trên tay Quân là chiếc điện thoại mới, nhìn chàng trai đã cao hơn chị cả cái đầu nhưng gương mặt vẫn trẻ con Ni mỉm cười hạnh phúc.

- Tiền ở đâu mua vậy?
- Em thi đấu đạt giải á chị Ni, chị Ni thấy em giỏi không?

Quân cười tíu mắt không giấu nổi niềm tự hào. Kể từ ngày xảy ra biến cố ấy, Quân tự hứa với bản thân rằng cậu phải thật mạnh mẽ để bảo vệ chị, vì vậy sau khi được nhận nuôi, cậu đã nài nỉ bà Phương cho mình được học võ, giờ Quân đã trở thành chàng trai cao lớn với thân hình cân đối, riêng tính cách vẫn còn bướng bỉnh, bốc đồng nhưng vẫn rất giàu tình cảm.

- Đi thi đấu sao giấu, không cho chị biết để mà đi cổ vũ?
- Thôiiiiiiii, chị Ni đi cổ vũ mấy thằng đôi thủ lại chọc nghẹo chị, không muốn đánh nhau với tụi nó nữa đâu!

Ni cười bất lực, nhóc con này vẫn luôn như vậy, vì Ni xinh đẹp nên hay bị những cậu trai mới lớn chọc nghẹo, Quân thấy thằng nào ngứa mắt là đập luôn, không biết bao nhiêu lần mặt cậu cũng bầm tím, xưng đồ chỉ vì đi “xử” mấy thằng có ý đồ với chị gái cậu.

Ni nhẹ nhàng lấy chiếc hộp đựng điện thoại, rồi mở tủ lấy ra một chiếc hộp lớn bỏ vào. Đây là hộp bảo bối của Ni, cô cẩn thận cất giữ tất cả những món quà được tặng vào chiếc hộp này, hầu hết những món quà trong hộp đều là của Quân, Quân chưa bao giờ nói những lời yêu thương với chị, cậu chỉ biết cố gắng bảo vệ và tặng chị thật nhiều những món quà nhỏ xinh. Đối với Ni Quân giống như mặt trời, những ngày cơ cực đã qua như cơn bão kéo tới, nhưng sẽ chẳng có bão giông nào có thể che lấp mãi mặt trời, nụ cười híp mắt của Quân như ánh nắng chiếu sáng, và Ni sẽ dùng tất cả năng lực của mình để bảo vệ nụ cười ấy.

Trong căn nhà bà Phương xây cho hai chị em có một căn phòng đầy ắp các tác phẩm văn học từ khắp mọi nơi trên thế giới. Cả Ni và Quân đều được bà Phương nuôi dưỡng niềm đam mê văn học. Bà cũng tâm sự với cả hai chị em rằng ước mơ lớn nhất cuộc đời bà là viết nên một tác phẩm văn học kiệt xuất, một tác phẩm lưu danh mãi sau này. Nhưng có một sự thật rằng bà chưa đủ năng lực để làm điều đó, bà mong hai đứa sau này, nếu có thể, hãy thay bà thực hiện ước mơ. Cả hai rất biết ơn bà và luôn muốn làm bà vui, muốn thay bà thực hiện những điều còn dang dở. Vậy nên hai chị em say mê đọc hết cuốn sách này đến cuốn sách khác. Bà Phương đặt kỳ vọng rất lớn vào Quân. Bà luôn lặng lẽ quan sát Quân đọc sách, mỗi lần Quân đắm chìm vào trang sách, cậu không còn là nhóc con ngang bướng thích đánh nhau, Quân như một chàng trai trưởng thành và điềm tĩnh, ngược mặt lên thấy bà Phương đứng nhìn mình, cậu ngáp trang sách và nói với bà những điều cậu suy nghĩ: Quân cảm thấy những nhà văn đi trước đúng là may mắn, bởi vì khi họ nghĩ ra một tình huống, tạo ra một tác phẩm thì nó sẽ dễ dàng là lần đầu và dễ dàng được vinh danh, trong khi những gì Quân sáng tạo được đều sẽ là: câu chuyện này đã có rồi, ai đó đã viết về nó từ trước. Con người ta không có quá nhiều cách phản ứng trước cùng một tình huống, ví dụ như khi gặp một người bị cướp bên đường, người ta có thể chọn cứu giúp hoặc bỏ đi, nhà văn đầu chọn cứu, nhà văn thứ hai chọn vì lo sợ mà bỏ đi, đến nhà văn thứ ba nghĩ ra cách tào bạo hơn là người đó nổi lòng tham và gia nhập cùng bọn cướp, cả ba người đầu tiên nghĩ ra cách

phản ứng đó đều dễ dàng được vinh danh, trải qua hàng trăm, hàng ngàn năm như vậy, người ta viết hết về những câu chuyện có trên đời. Quân mệt mỗi khi nghĩ rằng sự sáng tạo của mình đã được ai đó nghĩ ra từ trước. Bà Phương nghe đến đây thì đôi mắt nhìn Quân trở nên sâu lắng, bà biết đã đến lúc rồi.

Chương 4: Quân

Quân lại ngủ gật ngon lành trong lớp. Cậu gối đầu lên trang sách mà ngủ và khi tỉnh dậy xung quanh vẫn là tiếng giảng của giáo viên và tiếng xì xầm của lũ bạn, đôi lúc cậu bị mắng nhưng vẫn cảm thấy vui vì đó không phải là giấc mơ. Lúc nhỏ, khi còn là cậu bé rách nát lang thang ngoài đường phố, Quân hay đứng trước cổng trường và ao ước được vào đó học, điều tưởng chừng là bình thường với mọi người nhưng là ước mơ to lớn nhất của nhóc Quân hồi đó. Giờ đây Quân chỉ đơn giản là tận hưởng niềm hạnh phúc khi được làm một học sinh bình thường, cậu làm tất cả những gì mà một học sinh có thể làm và điều đó tạo nên một cậu bạn thú vị trong mắt mọi người. Bạn có thể thấy Quân đạt điểm mười trong bài kiểm tra một tiết môn Lý tuần trước nhưng tuần sau lại ăn con 3 vì không học thuộc công thức. Có thể trầm trồ vì cậu đọc bài thơ không sai một dấu phẩy trong lúc kiểm tra miệng nhưng vài ngày sau ngày sau lại đứng ngãi đầu ngãi tai trên bục giảng vì quên học bài. Có thể bắt gặp Quân đến sớm nhất lớp lau bảng sạch tinh tươm rồi ngồi nhàn nhả ăn sáng, cũng có thể nhìn thấy cậu vội vã chạy vào cổng trường khi tiếng chuông đầu giờ đã điểm dưới tiếng la hét của giám thị. Có thể bắt gặp cậu hôm trước cùng lũ bạn trốn học rong chơi, hôm sau đã ngoan ngoãn ngồi trong lớp học thêm... Cậu làm tất cả không phải vì cậu là đứa trẻ hư hỏng, Quân chỉ là khao khát được trải nghiệm, cậu muốn bù lại tất cả những gì mà mình đã bỏ lỡ suốt khoảng thời gian cơ cực của tuổi thơ. Nghịch ngợm là thế nhưng Quân lại rất thông minh, cậu chưa bao giờ để chị hay mẹ phải lo lắng về việc học của mình. Có một điều duy nhất Quân chưa thể trải nghiệm đó chính là cảm giác rung động trước một cô gái, một mối tình đầu. Vì có gương mặt hơi trẻ con nên mặc dù khá đẹp trai Quân vẫn chẳng có mối tình nào cả, những bạn nữ cùng lớp luôn coi cậu như em trai để cưng chiều, thậm chí có vài bạn nữ đặc biệt còn muốn gán ghép cho Quân và cậu bạn thân. Về phần mình, Quân cũng chẳng thêm để ý, cậu bận học, chơi game và đi đánh mấy thằng có ý đồ không tốt với chị Ni. Với Quân, như thế cũng quá đủ rồi. Mãi cho đến một buổi chiều mùa thu của tuổi 17, một cô gái nhỏ bé bước vào đời cậu.

Khi ánh nắng bắt đầu khuất dần trên bức tường Căn tin trường học, một chú chó nhỏ lem luốc hôi hám đi lạc, nó lẩn mò lại bàn ăn gặm một khúc xương, một nhóm học sinh lớn tiếng xua đuổi, nó sợ hãi bỏ đi, nhưng có vẻ vì quá đói, nó cố gắng tiến lại bàn ăn lần nữa, nhóm học sinh khó chịu bỏ đi, còn không quên phàn nàn với bà chủ căn tin về mùi hôi của con chó. Bà ta tức giận nhặt vội một nhánh phượng khô gần đó đập mạnh vào chú chó, nó ẩng lên một tiếng rồi vội chạy đi, nhìn theo bóng dáng đáng thương của nó, Quân tiến đến quầy mua một cây xúc xích rồi bước theo chú chó con. Quân nhìn thấy ánh mắt đáng thương và cũng cảm nhận được nỗi đau của chú chó nhỏ, nó phần nào giống như Quân của ngày xưa, nhỏ bé, đói rách, bị người ta khinh

khi và đánh đập. Tụi bạn của Quân ngày hôm trước còn ôm hôn chú chó lông xù với bộ áo màu đỏ của cô giáo chủ nhiệm, hết nựng nịu rồi chụp ảnh nhí nhố bên chú đáng yêu kia, nhưng hôm nay lại thờ ơ trước và né tránh đồng loại của chú chó đó. Quân không trách các bạn, vì chẳng có ai sẵn sàng ôm hôn một con chó bẩn thỉu lại có mùi hôi, cậu cũng chẳng muốn thể hiện là người tốt rao giảng đạo đức cho các bạn hay lên lớn tiếng mắng bà chủ vì đã bạo hành chú chó, vì suy cho cùng, chính chú chó nhỏ làm mất khách của bà ta. Quân chỉ lặng lẽ đi theo đến ghế đá, chú chó nhỏ nằm trốn dưới ghế nghe tiếng người đến có chút sợ hãi, nhưng thấy Quân nở một nụ cười ập ập và chìa cây xích xích về phía mình, chú ta ngay lập tức hiểu ra và bắt đầu ăn ngấu nghiến miếng xích, Quân cũng vui vẻ xoa đầu nó, vì đã tan học từ lâu nên trong sân trường hầu như không còn ai, với bản tính trẻ con sẵn có, Quân bắt đầu trò chuyện với chú chó con:

- Mà ở đâu tới hả?
- Rồi làm gì mà lấm lem còn hôi dử vậy thằng này?
- Ăn từ từ thôi, ai thèm giành của mày đâu mà ăn nhanh dử vậy, đau bao tử thì đừng có mà trách tao

Đang hăng say chất vấn con chó thì có tiếng cười khúc khích, Quân ngẩng đầu lên và bắt gặp một cô bé xinh xắn trên tay cầm cây phô mai que. Dưới nắng chiều ngả màu cam sậm, một thân hình nhỏ nhắn như vậy lại bất ngờ hiện ra, ngược với ánh mặt trời, ngược với cả làn gió mang hương mùa thu. Là một buổi sáng hơi sương còn mờ trên lá, là một buổi trưa rực rỡ nắng vàng hay một buổi chiều lặng gió, Quân cũng chưa từng gặp cô bé, chưa từng. Quân có chút xấu hổ, cậu vội vã đứng lên, cô gái nhỏ vẫn chưa ngưng nụ cười và nhanh nhẩu nói với cậu

- Lần đầu tiên em gặp một người thích nói chuyện với chó giống em!

Lần đầu tiên. Lần đầu tiên có một cô bé cùng trường chủ động xưng em với Quân, vì gương mặt trẻ con của mình, mặc dù đã học lớp 12 nhưng Quân vẫn bị nhiều người nhầm lẫn là học sinh lớp 10, những cô gái cùng trường lần đầu gặp, lịch sự cẩn trọng thì gọi cậu bằng bạn, không thì cứ mạnh dạn gọi bằng em. Quân không thích như vậy, cậu thích cool ngầu, mạnh mẽ nam tính, cậu không hề thích làm con trai mà bị gọi là đáng yêu, mặc dù trong mắt chị Ni và mọi người Quân đúng thật là rất đáng yêu, dù có làm gì đi chăng nữa. Vậy nên với lần đầu tiên này Quân có chút bối rối, cậu gãi đầu rồi nói với cô bé:

- Anh chưa gặp em lần nào, em là học sinh mới hả?
- Dạ đúng rồi, em mới chuyển về trường có ba ngày thôi, hồi trước em ở Nga á, nhà em bên đó có nuôi một con Alaska bự lắm, con này bé xíu à, hơi hôi nhưng mà em vẫn thích nó vì ngày đầu tiên em tới trường là gặp nó lang thang ngoài cổng á, mới đầu em còn tưởng là chó của bà chủ căn tin mà bà lười tắm cho nó, nãy em thấy bà đánh đuổi nó em mới chắn chắn là nó là chó hoang

Nhìn cô bé huyền thuyên trước mặt, Quân bắt giác mỉm cười, cô bé này dễ thương thật, tóc màu hạt dẻ, khuôn mặt xinh xắn tươi vui.

- Anh ơi hay là anh nuôi nó đi, vì nhà em ở trũng cái chung cư không cho nuôi động vật, em có kinh nghiệm chăm sóc chó, em sẽ phụ anh nuôi nó nha!

Quân bắt ngờ trước lời đề nghị của cô nhưng cuối cùng cậu cũng vui vẻ đồng ý, chắc chị Ni và mẹ Phương cũng sẽ không phản đối gì đâu. Quân cảm thấy rất thích chú chó này, và, cả cô gái trước mặt nữa. Nhìn nụ cười ngọt ngào của cô ấy, Quân biết thế nào gọi là rung động.

Chương 6: Ni

Không mất quá nhiều thời gian để An có thể thân thiết với Quân, Ni và cả bà Phương nữa. An sinh ra trong một gia đình khá giả, ông nội là người Nga nên có cô bé có vẻ đẹp mang chút nét Nga với mái tóc màu hạt dẻ và làn da trắng, tính cách hoạt bát, đáng yêu dễ dàng chiếm được cảm tình của người khác. Cô bé giống như làn gió mùa xuân, không gì có thể tuyệt hơn sự kết hợp giữa gió xuân và ánh mặt trời. Và, Ni cũng vui vì điều đó. Chỉ có điều đôi khi Ni cảm thấy có chút lạc lõng. Bởi vì Ni là mùa đông.

Bên ngoài khung cửa sổ, trời bắt đầu đổ cơn mưa, ngày càng nặng hạt, Ni giật mình tỉnh dậy giữa tia sáng xẹt ngang bầu trời, chiếc đồng hồ màu xanh lá bên cạnh bàn chỉ sáu giờ sáng. Điều đầu tiên hiện lên trong tâm trí Ni là nỗi lo lắng cho những người bán hàng rong trên phố, không biết có kịp trú mưa chưa, không biết gánh hàng có bị ướt không, và mưa vậy thì hôm nay sẽ bán thế nào. Ni lặng lẽ nhìn khung trời mờ đục hòa cùng những hạt mưa, đập trên người chiếc chăn ấm nhưng gương mặt cô lại mang một nỗi buồn man mác. Ni luôn như vậy, dù sống trong ấm êm cũng không quên lo nghĩ về nỗi khổ cực, về gánh nặng mưu sinh. Lúc nhỏ Ni cũng từng là một cô bé vô tư và có phần ích kỷ. Dù gia đình không giàu có nhưng bố mẹ luôn yêu thương và nâng niu cô, mẹ nói cô và Quân chính là công chúa và hoàng tử của ba mẹ. Ni vẫn còn nhớ như in cái ngày cô về nhà nằng nặc đòi mẹ mua cho một chiếc mũ mới dù biết rõ gia đình mình còn nghèo khó. Mẹ cầm chiếc mũ của cô, xoay xoay ngắm nhìn và cười vui vẻ:

- Mũ đẹp ghê, mẹ thấy vẫn đẹp mà, có rách chỗ nào đâu.
- Con không chịu đâu, mẹ mua mũ mới cho con đi, mũ này sờn màu rồi, bạn trong lớp không ai đội cái mũ sờn như con đâu, mấy bạn cười con rồi sao
- Đã có bạn nào cười cái mũ của con chưa?
- Vẫn chưa, nhưng mà đội người ta cười rồi mới mua sao, cái này con đội gần một năm rồi, bạn con ai cũng có mũ mới, sao mẹ không mua cho con?

Vừa nói Ni vừa nước mắt ngấn dài ảm ức, đau khổ. Mẹ buồn buồn đội chiếc mũ lên đầu rồi cố nặn ra một nụ cười:

- Thôi đừng khóc nữa, để mẹ đi chợ mua mũ mới cho, mà con cho mẹ cái mũ này nha, mẹ đội thấy đẹp á

Nói rồi, người phụ nữ trung niên đội chiếc mũ hồng in hình công chúa Elsa đi chợ giữa trời trưa nắng gắt, trên góc tường là vẫn còn treo chiếc mũ màu nâu sờn rách đã hơn ba năm của bà.

Một tuần sau cơn bão tràn về miền trung căn cỗi, bố mẹ Ni bị cuốn trôi, chỉ còn chiếc mũ hồng nổi lềnh bềnh trên dòng nước đục ngầu. Ni đã khóc cạn nước mắt, cô chỉ cần mẹ trở về, cô hứa với mẹ rằng cô sẽ không bao giờ đòi thêm một chiếc mũ mới nào nữa, nhưng mẹ không thể trở về để nghe những lời nói nghẹn ngào của cô. Kể từ đó, cô gái bé nhỏ sống trong nỗi đau và trọng trách nuôi cậu em trai. Dòng đời đẩy đưa khiến Ni và Quân lưu lạc lên thành phố lớn. Mãi đến sau này nhờ bà Phương mà hai chị em có cuộc sống đầy đủ vật chất, Ni vẫn chạnh lòng mỗi khi thấy một món đồ mới màu hồng.

Sự kiện buổi tối hôm đó với người đàn ông cũng ám ảnh cô bé một thời gian dài. Vì vậy trái tim Ni chứa cả đau thương và nỗi sợ, lột bỏ vẻ ngoài bụi bặm giả dạng con trai ngày nào, Ni vô thức trở thành mùa đông. Ni cũng rất hiểu chuyện. Cô luôn biết ơn và cảm thấy bản thân nợ bà Phương rất nhiều, một món nợ mà có lẽ, cả đời cũng không thể trả nổi. Bà Phương giàu và cũng đã lớn tuổi vậy nên dù sau này Ni có cố gắng kiếm nhiều tiền thì bà cũng chẳng cần tiền của cô. Nhiều lúc cô cảm thấy bản thân mình thật vô dụng. Bà Phương nuôi hai chị em thì điều bà được nhận lại có thể chỉ là niềm vui, hạnh phúc khi trong nhà có tiếng nói cười. Quân làm bà vui, vì Quân là một chàng trai mang lại năng lượng tích cực, ở bên cạnh Quân cả Ni và bà Phương đều cảm thấy vui. Không những vậy thành tích học tập của Quân cũng tốt, mang lại niềm tự hào cho bà. Còn Ni, dù xinh đẹp nhưng lại không giỏi nói chuyện, là một người hướng nội điển hình, xung quanh cô đôi khi mang một nỗi buồn u uất. Ni biết như vậy là không tốt, cô cũng muốn mang lại niềm vui cho bà, vậy nên cô đọc rất nhiều truyện, coi nhiều bộ phim mà trong đó nữ chính hoạt bát nhanh nhẹn rồi cố gắng bắt chước theo. Nhưng gượng ép làm mọi thứ trở nên đơ cứng, trong một lần Ni cố tỏ ra hài hước, bà Phương lắc đầu ngao ngán: “con bé này không nói chuyện thì thôi, nói ra là thấy vô duyên”. Trái tim cô như có một nhát dao cứa nhanh, cô cúi mặt, cố gắng nặn ra một nụ cười gượng rồi tiếp tục ăn cơm. Dù bên ngoài luôn tỏ ra cứng rắn, dù những tháng ngày lẫn lộn trong công viên Ni cũng có thể đương đầu, nhưng thật ra bên trong Ni chỉ là một cô gái nhạy cảm, và với một người nhạy cảm thì câu nói vô tình cũng mang tính sát thương cao. Tối đó nước mắt cô lặng lẽ rơi trên gối, cô biết đó không phải lỗi của bà Phương khi bà không yêu cô, không ai có thể ép bà yêu quý một người xa lạ, biết đâu bà đã cố gắng yêu thương cô rồi nhưng tính cách cô lại như vậy, ai lại muốn yêu một cô bé u sầu. Ni lại càng ghét bản thân mình, cô ước mình là một cô gái hoạt bát, mang lại niềm vui cho mọi người như An, vậy thì bà Phương đâu phải nuôi cô uổng phí. Cô biết bà Phương như vậy là rất rất tốt rồi, vậy nên không cách này thì cách khác, Ni phải cố gắng làm bài vui mới được. Nếu không làm nhảm những câu vô duyên thì bà sẽ thoải mái, Ni sẽ không nói những câu như vậy nữa, nếu nói về Quân làm bà mỉm cười, Ni sẽ cố gắng kể về Quân nhiều nhất. Khi bà sốt, Ni lo lắng, cô dậy sớm,

cố gắng không gây tiếng ồn, nấu một nồi cháo thật ngon, định mang cho bà thì chợt nhớ ra, cô nhẹ nhàng bước lên lầu gọi Quân còn đang ngái ngủ mang bát cháo vào cho bà rồi len lén đứng sau cánh cửa nhìn bà vui vẻ ăn, hôm sau thậm chí bà còn khoe với Ni nữa. Như vậy Ni cũng cảm thấy vui rồi. Tất cả những điều nhỏ nhặt Ni âm thầm làm, cô luôn tin rằng không là gì so với những gì bà cho hai chị em. Ni cảm thấy rất may mắn khi hai chị em có được cuộc sống như bao đứa trẻ bình thường khác, và tất cả đều là nhờ bà Phương, vậy nên cô phải cố gắng hơn nữa.

Chương 7: Lại là một cơn bão

Quân vo tròn tờ giấy rồi chơi trò ném xa vào sọt rác, không ngờ ném trúng đầu thẳng bạn cuối bàn, cậu ta cũng chẳng thèm bực bội, chỉ đắc ý nhắm hướng mém thẳng lại vào mặt Quân, Quân vui vẻ chụp lấy rồi nhìn ra cổng trường. Lại là nắng, nắng vàng tươi thiêu đốt khoảng sân trường, từ cổng phụ An vội vã xách cặp chạy vào, cô bé này ngày nào cũng đi trễ. Quân thích thú nhìn cô và mỉm cười. Từ ngày có sự xuất hiện của An, Quân lại thêm sở thích mới, cậu vui vẻ quan sát cô, lắng nghe cô gái với đôi mắt lấp lánh kể không ngừng về chuyện gia đình, lớp học, thỉnh thoảng cậu cũng sẽ kèm An những bài tập khó của lớp 10. Ngày trước người con gái duy nhất mà Quân quan tâm là chị Ni, vì những ngày tháng lang thang không được đi học nên hai chị em trễ hơn một năm so với các bạn cùng trang lứa. Quân luôn lo lắng cho chị, cậu lo chị học một mình sẽ buồn vì cậu biết chị ngại người lạ, khó kết bạn, lo chị không hiểu bài mà lại không có ai kèm cho, thậm chí còn lo chị bị bắt nạt trong môi trường mới. Vậy nên Quân đã cố gắng học vượt để có thể vào cùng lớp và bảo vệ chị. Mỗi khi lên cấp ba, hai chị em mới tách ra để theo đuổi khối chuyên riêng. Quân cũng tiện bề nghịch ngợm và thỉnh thoảng còn phải nhờ chị bao che.

Bà Phương gần đây rất bận rộn với công việc kinh doanh nên ít khi ở nhà cùng hai chị em. Nhưng bà vẫn đảm bảo vật chất đầy đủ cho hai đứa. Hôm qua, bà đã mua hai chiếc xe máy 50 phân khối cho hai đứa đi học. Bà còn nhắn với Ni rằng đừng ngại, bà mua xe cũ thôi nên cũng không tốn nhiều tiền, màu đen cho Quân, màu xám cho Ni. Hai chị em vui lắm, đặc biệt là Quân, cậu hào hứng nhắn tin ngay cho An, ngày mai nhất định sẽ đưa cô đến một nơi xa bất ngờ. Quân quyết định ngày mai cậu sẽ tỏ tình với cô gái nhỏ trong khung cảnh lãng mạn. Quân nài nỉ Ni giữ bí mật với mẹ giúp mình, vì mẹ lúc nào cũng coi cậu như đứa trẻ chưa lớn, hay lo lắng thái quá nên nếu xin đi xa như vậy sẽ không cho đâu. Cậu làm đủ trò mè nheo để chị đồng ý, cuối cùng Ni cũng mềm lòng.

Sáng hôm sau, Ni mặc chiếc váy cam nhạt, mái tóc đen nhánh buộc nhẹ nhàng, cô đang tưới những bông hoa xinh xắn trên sân thượng, nắng sớm lung linh trong đôi mắt sáng trong. Sau khi Quân khởi hành, Ni đã nhắn tin cho bà Phương về chuyến đi của Quân. Tiếng điện thoại vang lên làm ngắt ngang khung cảnh tươi đẹp, Ni bước vào nhà thì nhòe chuông cuối cùng vừa ngưng, cô kiểm tra điện thoại, ba cuộc gọi nhỡ từ mẹ Phương, cô bất giác lo lắng, vừa bấm số gọi lại đã nghe tiếng mẹ Phương hốt hoảng:

- Chiếc xe đỏ, chiếc xe màu đen đỏ trắng đã mòn rồi, người bán vì cảm thấy có lỗi vừa nhấn tin cho mẹ, giờ mẹ lo quá, mẹ gọi này giờ cho Quân mà không được, con giúp mẹ với Ni ơi!

Giọng bà Phương mất bình tĩnh, lần đầu tiên bà gọi về với chất giọng như vậy. Tim Ni đập mạnh, cô lo lắng bảo với mẹ rằng cô sẽ gọi cho em ngay. Rồi vội vã tắt máy và lập tức gọi cho Quân, một cuộc, hai cuộc, ba cuộc vẫn không ai bắt máy, hòa cùng tiếng tút kéo dài từ đầu dây bên kia là tiếng nhịp tim Ni ngày càng tăng, cô hốt hoảng lấy vội chìa khóa của chiếc xe màu xám và lao với tốc độ nhanh nhất có thể, em trai của Ni nhất định không được xảy ra chuyện gì.

Chương 8: Dẫu có đau thương

Chiều hôm đó Quân trở về nhưng Ni thì không về nữa. Theo lời bà Phương, cậu đau đớn biết rằng Ni lấy xe đuổi theo mình và gặp tai nạn trên một đoạn đường vắng, kẻ gây tai nạn có vì sợ tội nên đã xoá sạch mọi thứ, ở hiện trường chỉ còn lại những vết máu và chiếc xe đã bị tông nát của Ni. Quân không bao giờ có thể chấp nhận sự thật đó, cậu đau đớn gào khóc nhưng vẫn chẳng thể mang chị quay về. Bao nhiêu năm qua Quân luôn nỗ lực bảo vệ chị mình nhưng đến cuối cùng chính cậu lại là người gián tiếp gây ra cái chết cho chị. Mất đi Ni đối với Quân là đã mất đi tất cả, người yêu thương cậu nhất giờ đây đã không còn, Quân hoàn toàn suy sụp, cậu không ngừng đổ lỗi cho bản thân và chìm trong bóng tối, cuối cùng cậu bỏ lỡ kỳ thi tốt nghiệp. Dù Bà Phương đã bên cạnh động viên, không ngừng nhắc nhở cậu rằng nghịch cảnh có thể tạo nên thiên tài, nếu cậu để ý thì sẽ thấy ngay cả anh hùng trên màn ảnh hay trong cuộc sống, họ đều phải trải qua sự mất mát, ai đó phải hy sinh và họ biến đau thương thành sức mạnh, cuối cùng trở nên vĩ đại. Giống như một người lính sống sót từ chiến tranh trở về khi tất cả đồng đội đều ra đi, nếu anh ấy có đủ can đảm viết về những trải nghiệm đó, sẽ chẳng có ai có thể làm tốt hơn anh. Quân có năng khiếu trời ban, chỉ cần cậu biết tận dụng khoảng thời gian này, cậu sẽ tạo nên kiệt tác. Nhưng người ta không thể dùng công thức để tạo ra thiên tài. Quân mỗi lần tay gõ lên bàn phím, từng kỷ niệm và sự hy sinh của Ni hiện về siết chặt trái tim cậu. Ôm chiếc hộp bảo bối của chị trong tay Quân khóc không thành tiếng, những bông hoa dập nát ngày nào Ni đã cẩn thận phơi khô và bọc trong giấy kính, bức tranh vẽ nguệch ngoạc Quân tặng chị vào 20/10 của 7 năm về trước, hay cả hộp bút chì màu rẻ tiền mua ở cổng trường học. Ni vẫn luôn như vậy, luôn trân trọng những điều dù là nhỏ nhất Quân làm cho Ni. Quân luôn cho rằng mình là con trai, mình phải bảo vệ chị. Thật ra là chị luôn bảo vệ cậu suốt năm tháng gian khổ, đói rét ở công viên cho đến mãi tận sau này; là chị luôn nhẹ nhàng bao dung mọi lỗi lầm của cậu; là chị luôn mỉm cười áp áp với cậu bất kể bao thiệt thòi và tổn thương. Cậu biết bà Phương thương mình hơn chị, cậu biết chị luôn cố gắng thay đổi tính cách của mình để bà Phương vui và để cậu không phải lo lắng. Quân chìm trong đau thương không thoát ra được và cuối cùng cậu rơi vào bế tắc. Thay vì ngồi vào bàn và dùng tất cả trải nghiệm đau thương để viết nên một tác phẩm bất hủ, cậu cố chấp

rong ruỗi trên quãng đường ngày hôm đó với nỗ lực tìm kiếm chị. Niềm hy vọng duy nhất giữ Quân ở lại với cuộc đời này là một ngày nào đó Ni sẽ trở về, bình yên, dịu dàng xoa đầu cậu.

Căn nhà to lớn, cũ kĩ, mùi ẩm mốc vương vãn khắp nơi. Ni ho một tiếng vì hơi mốc luôn vào cổ họng. Yên lặng. Chiếc xe đạp từ những năm 90 và một chiếc đàn piano cũ bày ở góc phải phòng, phía bên trái, trên trần nhà là một lỗ hổng lớn hình cái bát, nước mưa nhỏ từng giọt xuống nền lạnh tanh. Ni cố gắng lê thân hình đầy thương tích tiến đến cánh cửa gần đó, đẩy cửa trốn đi. Hơi lạnh phả vào người làm Ni rùng mình. Một người đàn ông với thân hình kệch cồm lại xuất hiện, cái thân hình ám ảnh nhiều giấc mơ của Ni lại bắt ngờ nhào tới.

Sự thật là Ni không chết sau vụ tai nạn, cô chỉ là rơi vào tay của gã đàn ông làm môi giới mại dâm. Cô bị ép buộc trở thành một gái điếm kiếm tiền cho lão, cái lão mà nhiều năm về trước cô đã được giải thoát nhờ bà Phương, nhưng dưới sự sắp của số phận, cuối cùng, bằng một cách nào đó, cô lại rơi vào tay ông ta. Đối diện với nỗi đau cả thể xác lẫn tinh thần, nhiều lần trong căn phòng tối, Ni cầm con dao nhỏ muốn cắt vào cổ tay mình, nhưng cuối cùng cô bỏ nó xuống và ôm mặt khóc nức nở, giữa những tiếng nấc vẫn không ngừng gọi "Quân ơi, Quân của chị". Ni không sợ chết, cô không biết sau khi chết người ta có thực sự hoá thành linh hồn hay có phải chịu bất kỳ đau đớn nào nữa không, nhưng Ni biết rất rõ nếu như cô không quay trở về, người đau khổ nhất chính là Quân, Quân sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho bản thân mình, sẽ mãi sống trong đau thương và dằn vặt. Vậy nên Ni nhất định phải quay về, nhất định phải nói với Quân rằng đó không phải là lỗi của em, là lỗi tại chiếc xe, lỗi tại tên tài xế xấu xa và định mệnh nghiệt ngã. Ni tin rằng mỗi người sinh ra có một số phận, có lẽ số phận của cô là phải gánh chịu khổ đau, nhưng cô cũng tin rằng mình có sứ mệnh, sứ mệnh của cô là yêu thương và bảo vệ Quân. Cho dù Ni có thể không bao giờ cười được nữa, cô vẫn muốn nhìn thấy nụ cười trên gương mặt cậu em trai bé nhỏ của mình.

Chương 9: Trở về

Nắng vàng hiu hắt in trên bức tường trắng lạnh lẽo, ngôi nhà hạnh phúc năm nào giờ đã nhuốm màu thê lương. Ngoài cổng, một cô gái đôi mắt đỏ hoe nhấn chuông cửa, gương mặt như bao phủ bởi bao sóng gió của cuộc đời. Cô gái im lặng hồi hộp đứng chờ. Lát sau, một ông chú râu ria xòm xoàng, à không, thật ra là một thanh niên uể oải lượm thuộm từ từ mở cửa. Hai người sững sờ nhìn nhau, một phút, hai phút trôi qua và bất ngờ ôm nhau bật khóc. Ba năm, ba năm chìm trong đau đớn, cuối cùng Ni đã có thể trở về và đứng trước mặt Quân, bằng xương bằng thịt, không phải ảo ảnh trong những giấc mơ chập chờn. Quân râu tóc già nua lại như đứa trẻ ngày nào, hoà trong nước mắt là nụ cười của cậu, nụ cười mà Ni luôn trong chờ được thấy, nụ cười khiến Ni vượt mọi đớn đau.

- Em biết chị Ni rồi sẽ trở về mà, em biết chị Ni không bao giờ bỏ em lại một mình mà!

Ni dịu dàng xoa đầu cậu, như bao lần, trong hồi ức và cả trong tưởng tượng, cuộc sống dù có vui dập, dù mọi đốn đau dần trở nên chai lì trên thân hình cô gái ấy, đứng trước Quân Ni vẫn là người chị ân cần, cô ghen ngào trách cậu:

- Không có chị là sống buông thả kiểu gì vậy, già như chú chị luôn rồi

Một người phụ nữ trung niên tiều tụy cũng bước ra từ sau cánh cửa, nhận ra Ni, bà vội vã bước lại, bà cũng chú ý cuốn tập dày cô gái cầm trên tay.

Bà Phương ngồi trên ghế, thận trọng lật giở từng trang và rơi nước mắt vì xúc động. Giữa những đốn đau và hy vọng, giữa thực tại mờ ảo và giấc mơ, Ni không ngừng viết. Dần dần những mảnh ký ức không phân biệt được đâu là thực, đâu là mơ và đâu là tưởng tượng, tất cả hoà quyện vào nhau tạo thành một câu chuyện. Đau thương, trải nghiệm và cả những mộng tưởng dưới gòi bút của Ni trở thành một tác phẩm độc đáo, Ni đã làm được, cuối cùng cô cũng thay bà Phương viết nên một tác phẩm xuất sắc, cô đã làm bà mỉm cười tự hào sau ngần ấy năm. Suốt ngần ấy năm Ni luôn trao hết hy vọng cho Quân, thật ra Ni cũng yêu văn học, cũng có tài năng nhưng cô chưa bao giờ tin tưởng vào bản thân, cô đã đặt mọi hy vọng của mình lên em trai và tin là Quân sẽ thay mình thực hiện nó. Chính Ni cũng không ngờ đến có một ngày cô lại chính là người thay bà Phương thực hiện ước mơ.

Bà Phương thực sự rất vui mừng vì giữa lúc gần như không còn hy vọng, giữa lúc bà muốn buông bỏ giấc mơ đã theo đuổi cả đời thì Ni lại mang đến cho bà niềm hạnh phúc bất ngờ. Tuy nhiên, nhìn bản thân trong gương bà Phương cảm thấy thất vọng, bà thật sự đã già, vẻ đẹp sang trọng của bà bị phủ mờ bởi những nếp nhăn, bà không muốn như vậy, bà muốn được rạng ngời, được tung hô ngày bà xuất bản cuốn sách của Ni. Bà Phương đi đến một quyết định táo bạo – bí mật phẫu thuật thẩm mỹ. Bà không báo cho Ni và Quân mà tự mình đến gặp bác sĩ, và, mặc cho lời cảnh báo nguy hiểm từ bác sĩ bà vẫn thực hiện nó. Bà Phương chết trên bàn phẫu thuật, ngay khi giấc mơ sắp chạm tới.

Ngày nhận được thông báo, Ni như chết lịm, cô không tin nổi những gì mình được nghe, trải qua bao sóng gió, những tưởng đã được quay về sống những ngày bình yên bên Quân và bà Phương, những tưởng có được sự công nhận của bà, mang lại cho bà niềm vui, tất cả điều vụn vỡ. Ni lại khóc, nước mắt cô gái lại rơi không ngừng sao bao lần tưởng chừng khô cạn. Dù rằng kể từ khi nhận nuôi hai chị em, bà Phương chưa từng yêu thương cô như cách bà đối với Quân, nhưng bà chính là vị cứu tinh của hai chị em. Nhìn di ảnh của bà, Ni quyết định sẽ thay bà thực hiện ước mơ, sẽ để tên tác giả là bà để người đời sau có thể nhớ mãi về bà. Ni biết rằng, trên thực tế, nếu không có bà Phương thì có lẽ Ni và Quân vẫn chỉ là những đứa trẻ lang thang không có tương lai. Cô lặng lẽ thu dọn di vật của bà trong dòng nước mắt, trong ngăn tủ nhỏ, Ni vô tình nhìn thấy cuốn nhật ký màu nâu.

Chương 10: Clinché

Nắng sớm lung linh trên hàng cây xanh trước sân trường, trong lớp học, mọi người vui vẻ cười đùa, trên tay các bạn nữ đang cầm những món quà nhỏ xinh. Một cậu bạn mập lầy trong hộp quà lớn ra món quà nhỏ, trao cho cô bé trước mặt món quà và nói một lời chúc, cả lớp vui vẻ vỗ tay. Cô bé da đen nhem đôi mắt lấp lánh, ngượng ngùng nhận quà và thầm nghĩ “may là da mình đen nếu không cả lớp thấy mặt mình đang đỏ thế này sẽ trêu mình chết”. Cô bé lén nhìn cậu bạn và tim đập mạnh, chỉ là trò bốc thăm tặng quà nhân dịp 20/10 thôi nhưng thật trùng hợp, cậu bạn mình thích lại bốc trúng số thứ tự của mình, dù cả lớp chẳng ai để ý gì nhưng trong lòng cô bé đang gợn sóng, cô vui sướng nghĩ rằng liệu chẳng đó là định mệnh. Cô mỉm cười trên suốt quãng đường về nhà. Buổi tối cô bé nâng niu hộp quà trên tay rồi miên man suy nghĩ, Phương biết bản thân không xinh đẹp nên cô chẳng bao giờ dám trêu cao, cô chẳng bao giờ dám thích một lớp trưởng học giỏi hay hotboy của lớp, cô bé chỉ lặng lẽ quan sát cậu bạn mập giỏi toán bàn trên, thích cậu ấy sẽ không có ai tranh dành, không tạo thành một cặp đôi đũa lệch, chỉ cần hai đứa thích nhau thì cũng sẽ tạo nên một chuyện tình đẹp, khi thật lòng, ngoại hình không còn quan trọng nữa, Phương cũng có thể trải nghiệm và viết nên một câu chuyện tình yêu học trò trong sáng, nên thơ. Như vậy cô bạn cùng bàn sẽ không còn chê Phương không biết gì về tình yêu mà viết nhảm viết cuội, Phương cũng sẽ tự tin với những án văn về tình yêu của chính mình. Cứ thế cô gái nhỏ chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau Phương vui vẻ đến lớp, vừa đến cửa lớp cô đứng sững người khi nghe những câu cười đùa của một nhóm các bạn nam trong lớp:

- Mày thì hên rồi, hôm qua tao xui nghệ, tự nhiên bốc trúng nhỏ đen nhất lớp
- Haha, tao thấy nó có vẻ thích mày á, tới luôn đi, hôm qua còn chúc người ta ngày càng xinh đẹp mà
- Thôiiiiiiii, tui mày không thèm cũng đừng đồ cho tao, tha cho tao đi!!!

Phương không nói gì, lặng lẽ quay đầu ra ghế đá ngồi một mình, cố ngăn những dòng nước mắt chực trào, vẫn làm ra vẻ như không có gì nhưng thật ra trong lòng là sự vụn vỡ và nỗi thất vọng tràn trề. Đây không phải là lần đầu tiên cô gái bé nhỏ bị nói xấu như vậy. Rất nhiều lần Phương tự dặn mình đừng nên ảo tưởng rằng ai đó thích mình, nhưng đến cuối cùng vẫn không chịu được mà mơ mộng. Dẫu đã trăm lần dặn lòng rằng nếu người ta không thích mình thì vẫn không sao, nhưng cuối cùng vẫn rất rất buồn. Phương đã chịu đựng như thế với hy vọng có một ngày sẽ có một chàng trai thích cô vì tính cách, rồi cô sẽ dưỡng da để trở nên xinh đẹp khiến chàng trai ấy tự hào. Nhưng đến cuối cùng Phương vẫn không đợi được, hoặc, dù cô có đợi chàng trai ấy cũng sẽ không đến.

Hết lớp 12, Phương đã tiến hành cuộc phẫu thuật thẩm mỹ đầu tiên của cuộc đời mình. Lên đại học, với vẻ ngoài xinh đẹp, cô cũng trải qua nhiều mối tình. Nhưng những mối tình ấy chẳng tạo được cho cô cảm hứng sáng tác, đến cuối cùng cô vẫn chưa viết nên một tác phẩm ưng ý để đời. Dù vậy, vì kiên trì nộp bản thảo, tuy tài năng của cô không đủ sức chinh phục được chủ toà soạn nhưng nhan sắc của cô thì có. Cô trở thành vợ của ông chủ giàu có, ông ta chết đi để lại cho cô khối tài sản khổng lồ. Rất nhiều người cho rằng lúc trẻ về ngoài là do trời ban, nhưng càng

lớn tuổi thì sắc đẹp tạo ra từ tâm của người phụ nữ. Phương tin điều này nên để giữ được vẻ ngoài xinh đẹp đáng ngợi ca, cô vẫn điều đặn thực hiện những cuộc phẫu thuật, người phụ nữ trung niên phúc hậu hai đứa trẻ gặp trong công viên thật ra là sản phẩm của công nghệ thẩm mỹ. Bà Phương ở những năm tháng trung niên không nghĩ mình đủ sức viết nên tác phẩm vĩ đại nữa, vì vậy, dù không trở thành cô giáo, bà cũng lên đường tìm kiếm một tài năng để thực hiện ước mơ cho mình. Kể từ giây phút hai đứa trẻ tạm biệt bà ở công viên, số phận của chúng không còn do trời định đoạt nữa, nó được sắp đặt dưới bàn tay bà. Vụ cường hiếp trong công viên, chiếc xe hơi tình cờ xuất hiện, xe máy bị hư hay vụ tai nạn rồi mất tích bất ngờ, tất cả điều là kịch bản do bà Phương tạo nên. Không phải ngẫu nhiên mà người đàn ông trong công viên và kẻ ép Ni vào con đường mại dâm là một. Đó chỉ là công thức để tạo nên thiên tài của bà Phương.

Đọc đến những dòng cuối cùng của trang nhật ký, Ni tràn đầy uất hận, cô không thể nào ngờ được gần như tất cả những đắng cay của cuộc đời mình đều do người mà mình nghĩ rằng sẽ mang ơn suốt đời gây nên, tất cả đảo lộn trong phút chốc, Ni đau đớn và phẫn uất, cười lớn trong nước mắt, cô xé nát tác phẩm của chính mình, những mảnh giấy bay phát phơ trước di ảnh của bà Phương. Đến cuối cùng chẳng có ước mơ nào thành hiện thực.